

החיסול ההמוני של כלבים ברמת-השרון עורר

את מגינת בעלי-החיים למאבק חדש נגד

התערעולי

הברית, למשל, מטפלת המיטרה בנושאים אלה ואיש לא בא בטענות לעיריה. כאשר עירערתני על הגישה הזו, ציטט באוזני מתוך ספר החוקים: וטרינר חייב לצוות על הרג בשני תנאים — אם הכלב אינו קשור, או שאינו נושא מחסום על פיו כשהוא יוצא לטייל, ואם הוא מחוסר רישיון.

החוק הזה נחקק — לא תנחשו! — ב-1934. לפני קרוב לחמישים שנה!

רופא עירוני מחיפה סיפר: „אני לא משתמש בסטריכנין. אך יש מיקרים ש-אייאפשר לתפוס כלבים משוטטים, ואז יורים בהם חקירמדים. אם הם בריאים — מוסרים אותם לאגודת-צער-בעלי-חיים. ו-אם יש חשש שהם נגועים בכלבת, נותרים להם זריקה הנקראת „זריקת-חסור“ המורכבת מפנטודורס, והכלב נרדם במקום. כמובן שזה נוגע רק לכלבים משוטטים, דהיינו, כלבים שבאים בקבור צות מאיוורים בלתי-ידועים. כל זה לא מתייחס לכלבים ביתיים ולחתולים.“

כלבת

מזמן המנדט

דברי הדוקטור ארנון שימשוני, מן המכון לרפואה וטרינרית בבית-דגן, מוכרזת הארץ כאיזור נגוע בכלבת מאז 1934, כששרר בארץ שילטון המנדט הבריטי. הוא עצמו אינו מאמין כי מוצאת רמת-השרון היא האחראית להשמדתם ההמונית של עשרות הכלבים. לדבריו, הוא עשוי לנקוט באמצעים חמורים, אם יודע לו שכך אכן קרה.

לדוקטור ינקול זיבירני, רופא עירוני וממשלתי באילת ובאיזור הדרום מזה כ-15 שנים, דעה נחרצת משלו: „למרות שטוענים כי מדינת-ישראל כולה היא איזור נגוע בכלבת, אני מעדי על האיזור של כלבת נתגלה בו ב-1938. חרף העובדה שאנו גובלים בארצות שאינן מטפחות את בריאות הכלבים, לא היה מאז אפילו מיקרה אחד של כלבת.“

מאת נעמי אדווה

האסוציאציות שלי והוא פסק ש„אין מקום להשוואה“, כי הפעולות האלה, לדעתו, חיוניות לבריאות הציבור. שאלתי מה על אנשים כמוני — אהבי חתולים, בעלי חתולים ואתם המוכנים לטפל בחתול עזוב וחולה — לעשות, כדי להציל את בעלי-החיים ולמנוע מצב שבו כל שכן זועף או נקמני יכול להמיט שואה על חיות מיסכנות באמצעות מיכתב קצר לעיריה.

הדוקטור עמד על שלו והסביר, שהדרך היחידה היא פשוטה: לנעול את החתול, או את הכלב, בדירה פנימה, ואז לא יוכלו אנשי העיריה להגיע אליו. דרך אגב הוא הזכיר לי, שמונחת לפניו תלונה שהכלב שלי, מגוע קינג צ'רלס (הדומה לפקינג) יצא מן הבית בלי מחסום לפניו. השבתי מיד, שפניו של קינג צ'רלס שטוחים, וכי אי-אפשר להלביש על פנים כאלה מחסום. אך הוטרינר בשלו: „חייב להימצא פיתרון!“ עניתי שהדרך היחידה שנותרת, היא להלביש על כלבים מסוג זה צלחות שטוחות על הפנים. להשיג תעתי הוא הסכים לרעיון. הוא סיים את דבריו באומרו: „היה נעים לשוחח עם אשה המבינה את הבעיות שלי...“ האמנם?

„עבודה גועלית“

אחרי השיחה עם צעירי התקשרתי אל כמה רופאים וטרינריים — כמה מהם ידידים שלי — כדי לברר אם אכן זהו הטיפול לו זוכים בעלי-חיים חסרי-ישע מצד השילטונות. הוסבר לי מיד, שישנה הוראה מפורשת מטעם הסתדרות הרופאים הוטרינריים, האוסרת על רופא עירוני או רופא של מועצה איזורית לחוות דעה בנושאים כאלה באמצעות כלי-התיקשורת. ואם בכל זאת רוצה רופא מסויים לומר דבר, עליו להגביל את עצמו לאיזור שעליו הוא מופקד ותו לא. וטרינר ירושלמי הודה באוזני: „אני בסך-הכל צריך לעשות עבודה גועלית. מגיעות אלינו, לעיריית ירושלים, כ-400 תלונות של תושבים מדי חודש בחודש. לפעמים אין זמן ויש מחסור בכוח-אדם. אז יוצאים עובדי העיריה ומחסלים ישר בסטריכנין. הרעל תזה אכן גורם יסורים, אבל אין לנו זמן וכוח לצוד כלבים ולהובילם לצער-בעלי-חיים. בארצות-

של עשרות כלבי-בית ברמת-השרון“ השיב בחיוב והוסיף, כי לדעתו היו צריכים להרעיל כלבים נוספים תחת להסתיפק באותם עשרות אומללים. הוא גילה לי, כי פנה מיוזמתו למורי עצת רמת-השרון — המכחישה מצידה כל קשר להרעלה ההמונית — והציע שישתעלה יותר לחיסול כלבים. בין היתר שאר: התקנת גדר באיזור מסויים, שבה עורתה אפשר יהיה ללכוד כלבים רבים, מועמדים-לחיסול, בלי מאמץ ותוך חיסכון בכוח-אדם.

הדוקטור דיבר על חיסול הכלבים בצורה נלהבת, כאדם העושה את מלאכתו על הצד הטוב היעיל ביותר. הודעתי מן המחשבה, שאדם הבוחר להיות וטרינר חושב על הרג סטיוני של חיות, תחת שיחשוב ויתאמץ לרפא אותן ולהצילן. ניצלתי את ההזדמנות ושאלתי את צעירי על ציד-החתולים, והוא הסכים להסביר. לדבריו מתחיל התהליך במיכתבים המגיעים אל המחלקה הוטרינרית בעיריית תל-אביב. במיכתב כזה נאמר, כי בכתובת מסוימת, אצל מישפחה מסוימת או אצל אדם בודד, נמצאים חתולים, לפעמים מדובר אפילו בחתול בודד אחד. השכנים, החתומים על המיכתב, מבקשים מן העיריה שתשלח את אנשיה להשיג מיד את אויבי-העם — החתולים המיסכנים.

למחרת שולחים חוליית-השמדה, מצוידת ברעל שנקרא תרדיון. אנשי החוליה פושטים על החצר. הם מעדיפים, כמובן, לדבר תחילה עם האנשים המספלים בחתולים, אך אם הללו אינם נמצאים, לא נורא, הדבר רק מקל על מלאכת החיסול.

צלחת שטוחה על הפנים

החתולים בוקעים את הפיתיון, ו-אחרי כמה דקות מתחילים להתנדנד כשיכורים, עד שהם נופלים. אז עטים עליהם אנשי החוליה, אוספים את האומללים לתוך שקים ומובילים אותם למאורה. שם ממתנים להם תאיגונים. החתולים, שמתעוררים בינתיים מן החרדיון, נחנקים בייסורים אימים מפלרטת חנקן או דורת-חמצת-הפחמן. ממש רצח מדעי. העליתי באוזני הדוקטור צעירי את

לדידה שלי, תיירת מפורטוגל, מצאה בביקורה בישראל כלב, ורצתה לקחת אותו עימה לעיר שלה, ליסכון. היא לא ידעה להיכן לפנות, כדי לטפל בחי-סונים ובתעודות הדרושות וביקשה עזרה. הסתובבתי איתה מפה לשם, ואחרי שסידרנו הכל, התיישבנו לנוח בבית-קפה ליד הבימה. רגע אחד לא הכתנו בכלב — והוא נעלם.

חיפשנו אותו במשך יומיים — אך לשווא. הכלב האבוד לא נמצא.

צילצלתי לעיריית תל-אביב, למקום הקרוי „המאורה“, בפנינת הרחובות אבן-גבירול ושי עגנון, לשם מביאים כלבים לפני השמדתם. ביקשתי את האחד, ראוי אליהו אסולין. רציתי לשאול אותו אם נמצא כלב הדומה לתיאור של ה-כלב האבוד, אך הוא לא היה במאורה. שוחחתי עם אחד בשם סימון לוגאסי, שהציע עצמו כשומר המאורה והסביר כי הוא היחידי שנמצא במקום — שכן „החבר'ה יצאו לעבודה“. התחלחלתי. ידעתי מה זאת „עבודה“ אצל האנשים הר-אלה. שאלתי להיכן יצאו והוא השיב: „יש הרבה עבודה, בכל חצות העיר.“

הבנתי שפועלי-הכלבת יצאו לפור רעל, לכלבים וחתולים. הוא ניסה להריגוע אותי, שאם הם יביאו עימם הרבה כלבים, יימצא ביניהם גם הכלב האבוד.

המרעיל

המיסתורי

ניין ההרעלות של בעלי-חיים מדי איג אותי מזמן. נוכרתי באנשי העיריה, שבאו לא פעם לחצר הבית שלי ודרשו במפגיע לקחת כמה חתולים, כדי להשמדתם. צילצלתי לשיירותים ה-וטרינריים בעיריית תל-אביב, ברחוב הורקנוס, וענה לי הדוקטור צעירי. שאלתי אותו בעניין ההרעלות, ואמרתי לו שאני מודאגת ועצבנית. הוא ניסה להרגיע אותי. אבל כששאלתי אם קרא בעירי תונים ש-מרעיל מיסתורי גרם למותם

זמר יוני צעירי שאול נמרי „יש הרבה עבודה —

ימאירן אפריים — בכל חצות העיר“